

punkt og deres integritet og får løftet hele skolen og børnene og deres uddannelse. Det er den bedst tænkelige vej til at bryde den negative sociale arv. Men desværre er det svært at komme til at gå den vej, fordi tonen om de børn og unge, vi taler om her i Danmark, er så grim, som den er.

Vi får også at vide fra de internationale institutioner, at ikke nok med, at vi har for få indvandrere i arbejde, vi går også for tidligt på pension. Vi ved, at det er et problem, og vi ved, at formålet med efterlønsreformen var at løfte den gennemsnitlige tilbagetrækningsalder op på 62 år. Vi ved ikke, om det lykkes, men vi må følge det tæt.

Jeg skal bare minde om i denne hidsige debat, der er om efterløn og lignende, at hvis vi ser bare nogle år frem, vil langt de fleste grupper i det danske samfund selv kunne betale en fleksibel tilbagetrækning. De, der står tilbage og ikke kan det, hvis vi afskaffer efterlønnen, er lavindkomsterne, de ufaglærte, og derfor bør vi finde en løsning, der også på en værdig måde giver den fleksibilitet til de grupper, som har de laveste indkomster.

Vi arbejder for lidt i Danmark, selv om jeg ved, at alle vil sige, at det er umuligt, at det ikke kan passe, men vi har lige bevilget hinanden en sjette ferieuge. Det viser jo i virkeligheden, hvad et af vores hovedproblemer er, hvad det er for strukturproblemer, vi har. Det er nemlig meget, meget mere attraktivt at vælge mere fritid, end det er at vælge mere arbejde, fordi arbejdet beskattes med så høj en marginalskat.

Derfor er skattestrukturen et hovedproblem, og det løses ikke med et skattestop. Ironisk nok låser skattestoppet det skattesystem, som Venstre og De Konservative tidligere har kritiseret voldsomt, fuldstændig fast, og skattestoppet forhindrer en forenkling af beskattning af aktieindkomster.

Når erhvervslivet klager til mig, siger jeg: Bad luck, venner. Nu har erhvervslivet fået den borgerlige regering, som den har ønsket sig i mange år, nu må de også selv betale for den. Sådan er det.

Vi ærgrer os lidt over, at regeringen fokuserer så entydigt på nogle tilsyneladende hensigtsmæssige løsninger uden at få nok for det. Jeg minder bare om sundhedssektoren, hvor der sker en urimelig prioritering af ventetider på visse behandlinger på bekostning af en lang række andre vigtige, sundhedspolitiske problemer, og at lønspiralen for lægerne til overar-

bejdsbetaling er voldsomt stigende, således at der er et fald, et dramatisk fald i produktiviteten på sygehusene.

Vi vil meget gerne bidrage til at nå den målsætning, som statsministeren formulerede i sin tale: at få verdens bedste sygehusvæsen. Det havde vi i øvrigt også, da regeringen kom til, kunne man se i Verdenssundhedsorganisationens rapport fra 2000, når vi ser på sygehusene. Men vi vil gerne blive endnu bedre. Vi vil komme med vores bud på, hvordan vi kan få bedre sammenhængende patientforløb end det, vi ser i dag, og en bedre løsning af det samlede sundhedsvæsens opgaver.

Vi ville ønske, at vi kunne have glædet os over – i det stille sind i hvert fald – at Venstre og De Konservative nu har overtaget regeringsmagten. Det kunne være, at vi kunne komme endnu mere væk fra bøvlet og bureaukratiet og få mindre statsstyring og mindre kontrol. Det var det, der blev sagt i valgkampen med stor og voldsom ihærdighed.

Hvad sker der så? Der sker det modsatte med en omfattende statslig styring af alle de opgaver, der løses tættest på borgerne. Det er ikke sket nogen sinde før i danmarkshistorien. Det går simpelt hen ikke i fremtiden. Den offentlige sektor skal have helt andre frihedsgrader – helt andre – for at skabe attraktive arbejdspladser og ægte borgernære løsninger.

Jeg fatter ikke, hvordan det kan være, at borgerlige partier i den grad kan udvise mistro over for folkevalgte i kommuner og amter eller over for vores udmærkede lærerkræfter, sygeplejersker og hjemmehjælpere, som samfundet selv har uddannet. Derfor må vi jo tro på, at de har fået en uddannelse, som de kan bruge til at løse de opgaver, som de er ansat til at løse. Men vi vender tilbage med et stærkt Radikalt Venstre efter næste valg, og så vil der lyde helt andre toner på det her område.

Kl. 16.45

Uddannelse og børn og unges udviklingsmuligheder er af mange grunde helt centralt for vores fremtid og for vores samfund i det hele taget. Vi mener ikke i Det Radikale Venstre, at den snævre faglighed, som folkeskoleforliget er udtryk for, løser den opgave.

Folkeskolen skal være for alle børn, og den snævre faglighed, hvor der er statslig styring og fokus på trinmål, klassetrin for klassetrin, og på måden, hvorpå man kommer fra det ene sted til det andet, ændrer jo fokus og risikerer at føre til, at store grupper børn faktisk bliver marginalise-